

DE VRIJE MANNEN UIT HET WOUD

IN de volmaakste eendracht leefden de buiten de wet gestelde bannelingen onder de hooge boomen van het Sherwood-woud. Ieder, die door het bosch trok, werd aangehouden. Hij moest echter niet bevreesd zijn, dat hem eenig leed zou geschieden, want met de meeste hoffelijkheid werd hij naar den hoofdman gebracht en aan diens tafel genoodigd. Was hij rijk, dan moest hij zijn maal mild betalen. Vooral, zoo hij tot de Normandiërs behoorde, moest hij zeer diep in den zak tasten.

— Dat is geen stelen, zei Robin dan. Wij eischen slechts betaling voor de spijzen, die wij u voorzetten, en zoo we wat veel vragen, welnu, troost u dan met de gedachte, dat ge slechts een klein deel teruggeeft van alles, wat ge onze voorouders ontstolen hebt. De Saksen zijn immers de oude bewoners van het land; de Normandiërs slechts overweldigers.

De armen daarentegen ontvingen gansch kosteloos spijs en drank en menige weduwe of wees in den omtrek zegende den naam van den edelen hoofdman, die altijd wist, waar er nood moest gelenigd worden.

Allan en zijn vrouw waren vertrokken naar het kasteel op het graafschap Mansfield, nu Allans eigendom, en leefden er gelukkig en tevreden.

Marian wilde liever in het woud blijven, waar zij aan de zijde van haar echtgenoot zoo gaarne leefde.

Fitz-Alwine liet de bende met rust en zoo gingen eenige jaren voorbij, zonder dat er iets merkwaardigs voorviel in het bestaan der « outlaws ». (1)

Toch zou het weer tot vijandelijkheden komen.

De heer van Nottingham herbergde een gast, een Normandisch edelman, opgeblazen van hoogmoed. Sir Gwijde, zoo heette de bezoeker, deed niets dan snoeven op zijn macht en zijn heldenmoed.

(1) Engelsche naam voor « buiten de wet gestelden ».

En toen baron Fitz-Alwine hem over Robin Hood sprak, zwetste hij :

— Ik zal er eens alleen op uittrekken om dien beer te vangen. Dood leg ik hem aan uw voeten of ik ben geen Sir Gwijde meer.

De trotsche Normandiër zou zijn plan niet lang uitstellen. En op een schoonen Zomermorgen vertrok hij in gezelschap van zijn gastheer en diens dienaren naar het woud.

Aan den zoom van het bosch liet hij zijn gezelschap achter.

— Alleen wil ik dien Robin vangen. En zooals ik u beloofde : dood zal ik hem aan uw voeten leggen.

— We zullen uw terugkeer geduldig afwachten ! riep de baron hem achterna.

De hoogmoedige edelman stapte snel voort tusschen de boomen. Hij had zijn paard bij zijn bedienden gelaten. Het was een onvoorbereid zoeken naar den hoofdman van de mannen uit het woud. Hij kende Robin Hood zelfs niet.

Na eenig zwerven ontmoette hij een jongen man.

— Wilt gij eenige goudstukken verdienen? vroeg Sir Gwijde.

— Goud komt altijd van pas, antwoordde de ander, naar zijn kleeding te oordeelen, een boer.

— Wel, dan moet ge mij den weg wijzen !

— Waarheen ?

— Ik moet Robin Hood hebben. Kent gij hem ?

— Zoo goed als het bosch.

— Het kan niet beter treffen. Ik ben gekomen om dien rooverhoofdman te doodden. Ik heb mijn gastheer, baron Fitz-Alwine, beloofd, hem den boschuil dood voor zijn voeten te leggen, snoefde Sir Gwijde.

— Wat ge zegt... antwoordde de jonge man. Het is een heel plan.

— En hoe vindt gij het ?

— Stout !

— O, ik vrees dien Robin Hood niet.

— Dat moet wel zoo zijn, vermits ge gekomen zijt om hem te vangen.

— Welnu, waar kan ik hem vinden ?

— Ja, dat is zoo gemakkelijk niet te zeggen. Robin Hood is overal en toch ook nergens. Soms ziet men hem honderd keeren op één dag en dan weer niet in een heele week.

— Ik hoop, dat wij hem spoedig ontmoeten zullen, want mijn handen jeuken.

— Wel, we zullen eens beproeven hem op te sporen. Volg mij maar.

Het duurde niet lang of de Normandiër hoorde stemmen.

— Wie zijn daar ? vroeg hij tamelijk angstig.

— O, dat is de legerplaats van Robin Hood. Ge moet zijn mannen niet vreezen, voegde de gids er een beetje uit de hoogte aan toe, zij doen geen vlieg kwaad.

— Ja, maar ik moet Robin alleen hebben. Roep hem, en zeg, dat iemand hem spreken wil.

— Ga liever mee en vraag hem dan een onderhoud zonder bijzijn van zijn mannen. Hij is de vriendelijkheid zelf.

— Doe, wat ik u bevolen heb, snauwde nu Sir Gwijde. Roep den schelm.

— Zooals ge wilt, heer.

— Ik zal hier wachten.

— Uitstekend, heer... tot uw dienst, heer... en de gids verwijderde zich met drie diepe buigingen.

Hij begaf zich vlug naar de bende en zei eenige woorden tot de mannen. Dezen liepen snel naar den Normandiër.

— Welkom, edele heer ! riep er een.

— De tafel is reeds gedekt, sprak een andere.

— Laat u niet lang noodigen, waarschuwde een derde.

— Na een wandeling door het bosch heeft men gewoonlijk honger, zei een vierde.

— Wat beteekent dat allemaal ? vroeg Sir Gwijde, die zijn moed voelde verdwijnen.

— Wel, zei Kleine John, iedere vreemdeling, die door het bosch trekt, wordt aan de tafel van onzen hoofdman genoodigd. En ik verzeker u, heer edelman, dat gij op uw slot nooit betere spijszen hebt genuttigd dan u hier worden voorgezet.

— Ik wil niet eten. Ik moet uw opperhoofd spreken, antwoordde de Normandiër, maar zijn stem klonk onzeker.

— Aan den disch zult ge hem ontmoeten, hernam Kleine John.

Sir Gwijde begreep, dat er niets beter voor hem te doen was, dan de uitnoodiging aan te nemen.

— Zie, ging Kleine John voort, tafels gebruiken wij hier niet. We zetten het maal gereed op het zachte mos. 's Lands wijs, 's lands eer, nietwaar, heer edelman ?

De trotsche Normandiër voelde zich niet op zijn gemak. Daar zag hij zijn gids, den boer, van achter een boom te voorschijn komen.

— Leve Robin Hood, onze hoofdman ! klonk het luid.

Sir Gwijde verbleekte.

Hij had dus meer dan een half uur aan de zijde van den beruchten « outlaw » gestapt.

Robin glimlachte en een diepe buiging voor zijn vijand makend, zei hij :

— Ga zitten, heer. Gij hebt gevraagd om Robin Hood te spreken. Hij staat hier voor u. Het zal hem een groote eer zijn met u zijn maal te deelen.

De Normandiër wist niet, welke houding hij moest aannemen. Hopende, door een toon van aanmatiging en gezag, zich te doen gelden, riep hij toornig :

— Eten met u, met den buiten de wet gestelden roover, met den vijand van vrede en rust ! Weet ge tegen wien ge spreekt, vermete le dorper ?

— Gij hebt een wonderlijke manier om onze gastvrijheid te beloonen, waarde heer ! sprak Robin op kalmen toon. Gij wilt dus niets eten ? Nu, het zij zoo ! Doch wij hebben den maaltijd voor u gereed gemaakt en dus zijt ge ons denzelfden prijs verschuldigd, dien ge betalen zoudt, als ge onze goede spijzen genuttigd hadt.

— Betalen ! riep Sir Gwijde woedend.

— Ja, ja, betalen, wat anders ? zei Kleine John, den edelman vastgrijpend, zoodat deze zich niet meer verroeren kon.

De Normandiër zag purper van woede. Maar dat hielp niet, want hij moest zijn beurs afgeven.

— En waarom wildet ge mij nu eigenlijk spreken ? vroeg Robin. Als ik u goed begrepen heb, komt ge met mij vechten.

— Vechten, herhaalde de edelman verbaasd...

— Natuurlijk, vechten, hernam Robin. Ge hebt daarstraks wel gesproken van dooden en zoo, maar ge begrijpt toch wel, dat Robin geen lam is, dat zich slachten laat. Ik wil vechten met u. Ge krijgt dus een gelegenheid mij te dooden. Ik ben gereed. Gij ook ?

Sir Gwijde keek ontsteld naar de mannen, die een kring vormden rondom hem en hun hoofdman.

— Zij zullen mij niet bijstaan, zei Robin, die den blik van den Normandiër begreep. Wij zijn eerlijke lieden. Gij strijdt zeker met het zwaard. Dat is uw wapen. Ik kies het mijne, den knuppel. Zijt ge tevreden ?

Sir Gwijde, die wel begreep, dat Robin zeer handig moest zijn met den knuppel, rekening houdend met zijn flinke gestalte, dacht, dat de jonge man misschien minder knap met het zwaard zou omgaan.

— Ik wil u als mijn gelijke behandelen, zei hij een beetje aarzelend en sta u dus ook het zwaard toe.

— Bedankt voor de eer, antwoordde Robin. En zich tot een van zijn mannen wendend, riep hij : William, breng mij mijn zwaard.

Dit bevel werd dadelijk uitgevoerd en weldra stonden de Normandische edelman en Robin Hood met het blanke wapen tegenover elkaar.

— Klaar ? vroeg Robin.

— Maar uw mannen zullen mij overvallen ! riep de Normandiër, wiens moed meteen weer in zijn laarzen zonk.

— Ik heb u reeds gezegd, dat wij eerlijke lieden zijn en geen valsche Normandiërs, hernam Robin.

— Klaar dan, zei de edelman.

De kampvechters stonden tegenover elkaar. Zij maten elkaar een oogenblik met de oogen en dan stormde Sir Gwijde briëschend op Robin toe. Zijn plan was duidelijk. Hij zou Robin geen kans geven tot verweer, maar hem met één slag het hoofd klieven. Robin had echter het maneuver doorzien, en door een handige beweging en een flinken slag ontwapende hij den woedenden en opgewonden edelman. Meteen gaf hij hem met het plat van zijn zwaard zoo'n geweldigen tik op het hoofd, dat hij hals over kop over den grond rolde. Robin schudde even zijn blonde lokken achteruit, zette zijn voet op de borst van zijn tegenstander en terwijl de mannen uit het woud hun hoofdman toejuichten, zei deze kalm :

— Geef u over !

— Neen, nooit, siste de overwonnene.

— Dan is uw laatste uur geslagen.

Het vervaarlijke zwaard van Robin ging de hoogte in.

— Genade ! Genade ! kreët Gwijde, die bemerkte, dat het ernst was.

— Die schenk ik u, antwoordde Robin. Gij hebt nu een goede les gehad. Ik schenk u het leven, doch ik waarschuw u nochtans, dat ge u nooit meer in het woud vertoonen moet, of het zal u anders vergaan.

— Mannen, ging hij voort tot zijn getrouwen, haalt Blès, onzen ouden knol. We zullen den Normandiër in volle glorie terugbrengen naar zijn waardigen vriend, Fitz-Alwine, die een goede bekende van ons is.

Sir Gwijde werd op een mager paard gebonden, zoodat hij zich niet bewegen kon. Kleine John greep den teugel en leidde het dier voort.

Robin en zijn mannen volgden.

In een bocht stonden ze onverwachts voor Fitz-Alwine en zijn gevolg. De baron verbleekte. Weer was hij in de macht van den geduchten hoofdman.

— Vrees niet, zei Robin Hood, we zijn niet gekomen, baron, om u te bevechten. We brengen u alleen uw gast terug. Zie, hoe glorieus hij op zijn fier ros zit. Ge moogt hem wel een schitterenden maaltijd aanbieden, want bij mij heeft hij niets willen gebruiken en hij moet zeker honger hebben. Wat mij betreft, ik schenk hem als een aandenken voor de fraaie wijze, waarop hij genade heeft gevraagd aan den hoofdman van de mannen uit het woud, dit schoone ros. En nu, wees gegroet.

De bende verdween weder in het bosch.

De Normandiër was spoedig losgemaakt. Niet wetende hoe zich te houden van schaamte, besteeg hij zijn paard en reed spoorlags heen. Nooit zag Fitz-Alwine hem terug.

*
* *

De baron zelf was diep gehoond geworden door deze nieuwe ontmoeting met Robin Hood en nogmaals besloot hij een poging te wagen om den « outlaw » te vangen.

Daartoe verbond hij zich met eenige Normandische heeren, welke, sedert korten tijd, in de omgeving gevestigd waren.

Op zekeren morgen trok de bende het bosch in.

Robin had van het plan gehoord en hij nam zich voor den heer van Nottingham nu eens voor goed te straffen voor al zijn schelmstukken.

Met al zijn mannen overviel hij van uit de boomen de Normandiërs. De aanval was geweldig, de strijd hevig. Maar de mannen uit het woud wisten van geen wijken.

Plots kreeg Robin Hood baron Fitz-Alwine in het gezicht. Hij spande zijn boog, een pijl snorde weg en trof den baron in het hoofd. Met een luiden gil stortte Fitz-Alwine van zijn paard op den grond. Robin baande zich een weg, dank zij zijn knuppel en met een hevigen slag doodde hij zijn vijand. De « outlaws » waren hem gevolgd en omringden hun opperhoofd. Deze greep het lijk van den baron, tilde het boven zijn hoofd en wierp het voor de Normandiërs.

— Daar is uw heer ! riep hij. Hij heeft eindelijk zijn loon gekregen voor al zijn misdaden. De maat was vol. Wij, Saksen, laten ons niet als wilde beesten behandelen.

De soldaten, bij het zien van het lijk van den baron, vluchtten verschrikt heen.

— Neemt den schelm maar mee ! riep Robin eenigen hunner achterna.

Drie bedienden voerden het overschot van den geweldenaar met zich naar het slot.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158